

Arrest

nr. 241 221 van 18 september 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 april 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 mei 2020 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 oktober 2018 dient verzoeker een eerste aanvraag van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie in, in functie van zijn zus M. D. van Nederlandse nationaliteit. Deze aanvraag wordt op 9 april 2019 geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 3 mei 2019 dient hij een tweede aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van

zijn zus, M. D., van Nederlandse nationaliteit. Deze aanvraag wordt op 16 oktober 2019 geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19 november 2019 dient verzoeker voor de derde maal een aanvraag van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie in, in functie van zijn zus M. D. van Nederlandse nationaliteit. Deze aanvraag wordt geweigerd door verwerende partij met bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5dt lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.11.2019 werd ingediend door:

Naam: M. (...) Voornamen: F. R. (...) Nationaliteit: Suriname Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijks register: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerde

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 19.11.2019 voor de derde maal gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, met name zijn zus M. D. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Suriname (R(...)) op naam van betrokkene, afgeleverd op 10.03.2015 waaruit blijkt dat hij in de perioden 08.08.2016-07.10.2016, 09.04.2017-09.05.2017, 20.09.2017 - 19.10.2017 en opnieuw sedert 15.09.2018 in Schengen verbleef/verblijft
- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 20.08.2018 en 09.11.2018
- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan een derde dd. 21.04.2018 en 22.05.2018 - geldstortingen vanwege derden aan een derde dd. 06.06.2018, 09.07.2018, 16.07.2018, 10.08.2018 en 23.08.2018

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 23.10.2018 en 03.05.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 09.04.2019 en 16.10.2019. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene in België dd. 23.04.2019 en 25.04.2019. Deze geldstortingen

dateren van na de huidige aanvraag gezinshereniging en dus van na de aankomst van betrokkene in ons land, en hebben dan ook betrekking op de situatie in België. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de eerste aanvraag gezinshereniging, is te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- rekeninguittrekssels voor de periode 2016 - 2018 op naam van een derde persoon (Dhr GF D. (...)) waaruit blijkt dat deze persoon in die periode meerdere stortingen deed via Western Union. Aangezien uit deze stukken niet kan afgeleid worden wie Dhr D. (...) is, noch aan wie of waar deze stortingen werden gedaan, zijn deze stukken niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging
- attest vanwege de Surinaamse autoriteiten dd. 12.02.2019 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerende goederen bezit in Suriname. Er dient echter te worden vastgesteld dat dit attest werd opgesteld op een moment dat betrokkene reeds het land van herkomst had verlaten. Uit het administratief dossier blijkt immers dat betrokkene reeds sedert 15.09.2019 Suriname heeft verlaten. Het attest zegt niets over de periode voorafgaand aan betrokkens komst naar België
- attest van de Surinaamse belastingdienst dd. 15.02.2019 waarin wordt gesteld dat betrokkene in 2018 geen zuiver inkomen heeft genoten. Aangezien betrokkene reeds sedert september 2018 uit Suriname is vertrokken, kan louter dit attest niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.
- attest van inburgering op naam van betrokkene en het volgen van Nederlandse les in België
- bewijs van nationaliteit en burgerlijke stand op naam van betrokkene
- verklaringen van lidmaatschap dd. 13.01.2020 Christelijke Mutualiteit op naam van betrokkene

Deze bijkomende en geactualiseerde documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlage 20 dd. 09.04.2019 en dd. 16.10.2019.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 13.11.2017 in België verblijft.

Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene van 23.10.2018 tot 29.02.2020 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Betrokkene woont sedert 29.02.2020 niet meer samen met de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om zowel betrokkene als zijn beide ouders en zus ten laste te nemen.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene in de periode 17.12.2018- 04.01.2019 en 28.01.2019- 21.04.2019 zelf tewerkgesteld was, en bijgevolg zelf overeen inkomen beschikte. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene beschikte over een arbeidskaart, of vrijgesteld was hierover te beschikken.

Het gegeven dat betrokkene sedert van 23.10.2018 tot 29.02.2020 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

"EERSTE MIDDEL - GERICHT TEGEN DE BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN ARTIKEL 47/1. 2° VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL. HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL: EN VAN HET UNIERECHT.

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de

motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde “andere” familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoeker zijn aanvraag steunde, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.”

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. ”

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan, daar hij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd.

Om te beginnen werden er maar liefst 22 bewijzen van geldverzendingen voorgelegd, in de periode 2016-2018.

Deze geldverzendingen hebben enige duiding nodig, daar verzoeker deel uitmaakt van een gezin (daarbij wordt verwezen naar de ingediende/nog in te dienen verzoekschriften voor zus, moeder en vader - OV nrs. (...) en (...)).

Om te beginnen werden er maar liefst 15 geldverzendingen voorgelegd vanwege de referentiepersoon, gericht aan het gezin bestaande uit haar twee ouders en broer (verzoeker) en zus (STUK 3), stuk voor stuk voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging.

Het klopt dat sommige van deze geldverzendingen (de ING uittreksels) gebeurden door dhr. D. (...). Verwerende partij stelt in de huidige bestreden beslissing dat dit een “derde” betreft. Niets is minder waar... Dit betreft immers de echtgenoot van de referentiepersoon (STUK 6). Zij vormen met andere woorden een gehuwd koppel met een gemeenschappelijk vermogen. Al deze 15 geldverzendingen zijn dus wel degelijk afkomstig van (het gezin van) de referentiepersoon (zie bv. RvS 14 juni 2016, arrest nr. 235.050, waarin werd beslist dat de echtgenoot van de referentiepersoon niet ernstig als een derde kan worden beschouwd en dat er dus wel degelijk rekening moet worden gehouden met geldverzendingen vanuit diens naam - STUK 7).

Het gaat daarnaast niet op om deze geldverzendingen te beschouwen als “geldverzendingen aan een derde” en deze stukken daarom niet in aanmerking te nemen. Deze betreffen evenwel helemaal geen geldverzendingen aan “een derde”, doch stuk voor stuk geldverzendingen aan het gezin waarvan verzoeker deel uitmaakt. Daarbij waren dus zowel verzoeker, als zijn zus en ouders ten laste van de referentiepersoon; reden waarom het niet uitmaakte aan welk gezinslid het geld werd verstuurd (meestal aan het gezinshoofd, vader R. M. (...)), daar het geld werd aangewend om in de levensbehoeften van het hele gezin - dus ook deze van verzoeker - te voorzien.

Daarnaast werden er tevens 4 geldverzendingen voorgelegd vanwege de moeder van verzoeker, mevrouw A. O. (...), aan het gezin in Suriname (STUK 4). Het is immers zo dat de moeder reeds vroeger Suriname verliet dan de rest van het gezin (i.e. verzoeker en zijn zus en hun vader).

Eens zij hier was, verkreeg zij ook effectief haar F-kaart (deze werd later ingetrokken wegens foutief afgegeven). Dit verklaart bijgevolg waarom zij gedurende deze periode (i.e. de periode dat zij hier reeds verbleef, maar de rest van het gezin nog niet), ook soms geldverzendingen deed in de plaats van de referentiepersoon. Zij maakte op dat ogenblik immers fysiek deel uit van het gezin van de referentiepersoon.

Ook deze geldverzendingen tonen evenwel de financiële afhankelijkheid van verzoeker (en de rest van het gezin) aan ten opzichte van (het gezin van) de referentiepersoon.

Daarnaast werden er nog 3 geldverzendingen voorgelegd van andere naaste familieleden of een vriend gericht aan het gezin M. (...) (en dus aan verzoeker) in Suriname (STUK 5). Ook deze dienden in aanmerking te worden genomen, daar ze gebeurden in opdracht van de referentiepersoon.

Al deze geldverzendingen in het verleden worden simpelweg afgeschreven als “niet in aanmerking komende”, louter en alleen omdat ze niet stuk voor stuk gebeurden vanwege de referentiepersoon in eigen naam aan verzoeker in eigen naam. De hierboven aangehaalde redenen leggen dit evenwel op afdoende wijze uit.

Daaruit blijkt zeer duidelijk dat (het gezin van) de referentiepersoon in de jaren voor de eerste aanvraag tot gezinshereniging haar gezin (ouders, broer en zus) financieel heeft onderhouden. Zo liggen er maar liefst 23 geldverzendingen voor, voor telkens aanzienlijke bedragen (zeker gelet op het feit dat het leven in Suriname goedkoper is).

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van zijn zus. Er wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoeker, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan (het gezin van) verzoeker. Hiermee heeft verzoeker bijgevolg aangetoond dat hij reeds vóór zijn inschrijving in België financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Daarnaast werden er volledigheidshalve tevens 2 geldverzendingen voorgelegd na ná de eerste aanvraag tot gezinshereniging (STUK 8). Deze tonen evenwel aan dat verzoeker - mocht hij thans moeten terugkeren naar Suriname - nog steeds financieel ten laste zou zijn van de referentiepersoon. Hij heeft aldaar geen werk, geen enkele bron van inkomen, geen eigendommen, ... (zie infra).

7.

Daarnaast heeft verzoeker tevens zijn onvermogensland in het land van herkomst op afdruende wijze aangetoond.

Om te beginnen heeft verzoeker aangetoond dat hij geen enkele bron inkomsten heeft in Suriname in het jaar 2018 (STUK 9).

Verwerende partij stelt dat dit niet in aanmerking kan worden genomen omdat verzoeker in september 2018 uit Suriname vertrokken is. Het attest heeft evenwel betrekking op heel het jaar 2018, terwijl verzoeker pas in de 9de maand van dat jaar Suriname heeft verlaten!

Uit het attest blijkt dus zeer duidelijk dat verzoeker, voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging, geen enkel inkomen genoot in Suriname.

Daarnaast heeft verzoeker tevens aangetoond dat hij geen enkele onroerende eigendom heeft in Suriname (STUK 10). Verwerende partij stelt dat dit attest niet in aanmerking kan worden genomen omdat het werd opgemaakt op een datum waarop verzoeker reeds in België verbleef. Dit doet evenwel niets ter zake, daar het attest op geen enkele wijze aangeeft dat de inhoud ervan louter en alleen betrekking zou hebben op de datum van de opmaak!

Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk zijn onvermogensland aangetoond aan de hand van het voorgelegde attesten, waaruit blijkt dat hij geen enkele vorm inkomsten had, én geen eigendommen. Bovendien werd tevens de onvermogensland van heel zijn gezin aangetoond (zie de ingediende/nog in te dienen verzoekschriften voor zus, moeder en vader - OV nrs. (...) en (...)).

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoeker bijgevolg zijn onvermogensland niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoeker verwijst naar de voorgelegde attesten die erop wijzen dat hij geen inkomsten, noch onroerende goederen had), is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip “ten laste zijn” vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - STUK 11). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Verzoeker herhaalt dat er in casu werd bewezen dat er wel degelijk sprake was van een financiële ondersteuning voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en verwijst hierboven naar hetgeen hierboven werd gesteld m.b.t. de bewijzen van geldverzendingen.

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs van onvermogensland in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker over geen enkel inkomen, noch over geen enkel onroerend goed beschikt én dat hij dit op afdruende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoeker onvermogensland was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij schendt aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

8.

Wat het “ten laste” zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende (STUK 12).

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. ”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

“Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: “De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest “Lebon”).”

“[...] Onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest “Jia”).” (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 22.)

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36). In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij materieel wordt gesteund

door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat hij financieel afhankelijk is van zijn zus (de referentiepersoon). Hij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.1.2. De formele motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad merkt vooreerst op dat het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Het staat niet ter betwisting dat verzoeker op 19 november 2019 voor de derde maal een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart in functie van zijn zus die Nederlands staatsburger is. In de bestreden akte wordt hieromtrent verwezen naar de toepasselijke wetsbepalingen, met name de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...) ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet stelt als volgt:

“(…)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(…)”.

Daar artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat het niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familielid “in het land van herkomst” ten laste dient te zijn of deel dient uit te maken van het gezin van de burger van de Unie, en de bewijslast ter zake, gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 47/3 van de vreemdelingenwet, enkel bij de aanvrager zelf ligt, volstaat de gemotiveerde

vaststelling dat er geen bewijs wordt geboden van het ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger in het land van herkomst, om de aanvraag voor een verblijfskaart van een 'ander familielid' in de zin van artikel 47/2, 2° van de vreemdelingenwet te weigeren.

De gemachtigde heeft hieromtrent als volgt gemotiveerd:

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 19.11.2019 voor de derde maal gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, met name zijn zus M. D. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

"Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Suriname (R(...)) op naam van betrokkene, afgeleverd op 10.03.2015 waaruit blijkt dat hij in de perioden 08.08.2016-07.10.2016, 09.04.2017-09.05.2017, 20.09.2017 - 19.10.2017 en opnieuw sedert 15.09.2018 in Schengen verbleef/verblijft
- geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 20.08.2018 en 09.11.2018
- geldstorting vanwege de referentiepersoon aan een derde dd. 21.04.2018 en 22.05.2018 - geldstorting vanwege derden aan een derde dd. 06.06.2018, 09.07.2018, 16.07.2018, 10.08.2018 en 23.08.2018

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 23.10.2018 en 03.05.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 09.04.2019 en 16.10.2019. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- storting van de referentiepersoon aan betrokkene in België dd. 23.04.2019 en 25.04.2019. Deze geldstorting dateren van na de huidige aanvraag gezinshereniging en dus van na de aankomst van betrokkene in ons land, en hebben dan ook betrekking op de situatie in België. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de eerste aanvraag gezinshereniging, is te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- rekeninguittreksels voor de periode 2016 - 2018 op naam van een derde persoon (Dhr GF D. (...)) waaruit blijkt dat deze persoon in die periode meerdere storting deed via Western Union. Aangezien uit deze stukken niet kan afgeleid worden wie Dhr D. (...) is, noch aan wie of waar deze storting werden gedaan, zijn deze stukken niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging
- attest vanwege de Surinaamse autoriteiten dd. 12.02.2019 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerende goederen bezit in Suriname. Er dient echter te worden vastgesteld dat dit attest werd opgesteld op een moment dat betrokkene reeds het land van herkomst had verlaten. Uit het administratief dossier blijkt immers dat betrokkene reeds sedert 15.09.2019 Suriname heeft verlaten. Het attest zegt niets over de periode voorafgaand aan betrokkens komst naar België
- attest van de Surinaamse belastingdienst dd. 15.02.2019 waarin wordt gesteld dat betrokkene in 2018 geen zuiver inkomen heeft genoten. Aangezien betrokkene reeds sedert september 2018 uit

Suriname is vertrokken, kan louter dit attest niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- *attest van inburgering op naam van betrokkene en het volgen van Nederlandse les in België*
- *bewijs van nationaliteit en burgerlijke stand op naam van betrokkene*
- *verklaringen van lidmaatschap dd. 13.01.2020 Christelijke Mutualiteit op naam van betrokkene*

Deze bijkomende en geactualiseerde documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlage 20 dd. 09.04.2019 en dd. 16.10.2019.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 13.11.2017 in België verblijft.

Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene van 23.10.2018 tot 29.02.2020 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Betrokkene woont sedert 29.02.2020 niet meer samen met de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om zowel betrokkene als zijn beide ouders en zus ten laste te nemen.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene in de periode 17.12.2018- 04.01.2019 en 28.01.2019- 21.04.2019 zelf tewerkgesteld was, en bijgevolg zelf overeen inkomen beschikte. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene beschikte over een arbeidskaart, of vrijgesteld was hierover te beschikken.

Het gegeven dat betrokkene sedert van 23.10.2018 tot 29.02.2020 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd."

Deze motivering is niet beperkt tot de loutere verwijzing naar de negatieve beslissingen die inzake de twee vorige aanvragen werden getroffen op 9 april 2019 en 16 oktober 2019. De gemachtigde stelt vooreerst vast dat verzoeker een derde aanvraag heeft ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon, met name zijn Nederlandse zus. Vervolgens citeert de gemachtigde de op de aanvraag toepasselijke wetsbepalingen, met name de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de vreemdelingenwet. Daarna gaat de gemachtigde in op de documenten die verzoeker bij de huidige aanvraag heeft voorgelegd ter staving van de voorwaarden die zijn opgelegd in de voormelde artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2. De gemachtigde somt de stukken op die verzoeker heeft voorgelegd bij zijn derde verblijfsaanvraag en hij licht op beknopte wijze de inhoud van deze stukken toe:

"- stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene in België dd. 23.04.2019 en 25.04.2019. Deze geldstortingen

dateren van na de huidige aanvraag gezinshereniging en dus van na de aankomst van betrokkene in ons land, en hebben dan ook betrekking op de situatie in België. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de eerste aanvraag gezinshereniging, is te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- *rekeninguittreksels voor de periode 2016 - 2018 op naam van een derde persoon (Dhr GF D. (...)) waaruit blijkt dat deze persoon in die periode meerdere stortingen deed via Western Union. Aangezien uit deze stukken niet kan afgeleid worden wie Dhr D. (...) is, noch aan wie of waar deze stortingen werden gedaan, zijn deze stukken niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging*
- *attest vanwege de Surinaamse autoriteiten dd. 12.02.2019 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerende goederen bezit in Suriname. Er dient echter te worden vastgesteld dat dit attest werd opgesteld op een moment dat betrokkene reeds het land van herkomst had verlaten. Uit het administratief dossier blijkt immers dat betrokkene reeds sedert 15.09.2019 Suriname heeft verlaten. Het attest zegt niets over de periode voorafgaand aan betrokkens komst naar België*
- *attest van de Surinaamse belastingdienst dd. 15.02.2019 waarin wordt gesteld dat betrokkene in 2018 geen zuiver inkomen heeft genoten. Aangezien betrokkene reeds sedert september 2018 uit Suriname is vertrokken, kan louter dit attest niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.*
- *attest van inburgering op naam van betrokkene en het volgen van Nederlandse les in België*
- *bewijs van nationaliteit en burgerlijke stand op naam van betrokkene*
- *verklaringen van lidmaatschap dd. 13.01.2020 Christelijke Mutualiteit op naam van betrokkene".*

Verder geeft de gemachtigde aan dat "Deze bijkomende en geactualiseerde documenten geen afbreuk (doen) aan de vaststellingen van de bijlage 20 dd. 09.04.2019 en dd. 16.10.2019". De gemachtigde verwijst dus uitdrukkelijk naar de voornoemde bijlagen 20.

In het licht van de formele motiveringsplicht en de verplichting tot afdoende motivering (cf. artikel 3 van de wet van 29 juli 1991) kan een uitdrukkelijke verwijzing naar andere beslissingen een afdoende motivering vormen, doch hiertoe is wel vereist dat de inhoud van deze andere beslissingen aan de betrokkene werd ter kennis gebracht en dat deze zelf ook afdoende zijn gemotiveerd (RvS 3 juni 2014, nr. 227.617; RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219.772; RvS 19 mei 2011, nr. 213.636).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in kennis werd gesteld van de beslissingen 9 april 2019 en 16 oktober 2019 (bijlagen 20). De Raad stelt verder vast dat in de voormelde bijlagen 20 reeds op uitvoerig gemotiveerde wijze werd geoordeeld dat verzoeker niet afdoende had aangetoond dat hij "reeds in het land van herkomst" ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie. Verzoeker, die kennis had van de motieven van deze beslissingen, brengt thans geen enkel concreet argument naar voor waarom de bijlagen 20 van 9 april 2019 en 16 oktober 2019 niet afdoende zouden zijn gemotiveerd. De motieven van de bijlagen 20 worden dus, door de expliciete verwijzing in de thans bestreden akte, geacht integraal deel uit te maken van de motieven van de thans bestreden weigeringsbeslissing.

De in de thans bestreden akte opgenomen motieven, in samenlezing met de motieven van de vorige bijlagen 20 waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen, volstaan om te begrijpen om welke redenen, in rechte en in feite, de huidige aanvraag voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, werd geweigerd. Het is immers duidelijk dat de gemachtigde benadrukt dat verzoeker diende te bewijzen dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van zijn Nederlandse zus. Het is wel degelijk pertinent om te verwijzen naar de weigering van de vorige aanvragen en de vaststelling dat verzoeker toen niet had aangetoond dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van zijn Nederlandse zus. De gemachtigde stelt bovendien vast dat in het kader van de huidige aanvraag, in vergelijking met de vorige aanvragen, slechts een aantal (uitdrukkelijk opgesomde) documenten werden geactualiseerd, waarbij hij verwijst naar de motieven van de vorige bijlagen 20. In deze vorige bijlagen 20 werd omtrent dezelfde documenten, doch van oudere datum dan de thans voorgelegde documenten, reeds geoordeeld dat hiermee niet was aangetoond dat verzoeker reeds van in het land van herkomst en voorafgaand aan de vorige aanvragen (waarvan de eerste dateert van 23 oktober 2018) ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van zijn zus. De gemachtigde heeft zodoende dus geoordeeld dat de actualisatie van diezelfde documenten geen afbreuk doet aan de reeds eerder gedane vaststelling dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst (en dus van vóór zijn komst naar België en de vestiging van de

referentiepersoon in België) ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Deze motivering is dan ook draagkrachtig in het licht van de voorwaarden die zijn bepaald in de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de vreemdelingenwet. De in de bestreden akte opgenomen motieven volstaan om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ligt niet voor.

In de mate dat verzoeker de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt en waar hij argumenteert dat de gemachtigde de aanvraag niet grondig heeft onderzocht en geen rekening heeft gehouden met het geheel van alle bijgebrachte documenten en gegevens, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker verwijst in hoofddorde naar de 22 geldstortingen, het attest waaruit moet blijken dat hij geen onroerend goed bezit in Suriname en het attest dat hij geen bron van inkomsten heeft in Suriname in het jaar 2018.

Na het ontvangen van deze stukken heeft de verwerende partij een grondig onderzoek gevoerd naar de inhoud en bewijswaarde van deze stukken. De gemachtigde herneemt de door verzoeker neergelegde stukken, doch merkt op dat enkele documenten werden *“reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 23.10.2018 en 03.05.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 09.04.2019 en 16.10.2019. Er kan dienstig naar verwezen worden.”* Over de bijkomende documenten stelt de verwerende partij dat *“deze bijkomende en geactualiseerde documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlage 20 dd. 09.04.2019 en dd. 16.10.2019”*. De gemachtigde stelt verder: *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene van 23.10.2018 tot 29.02.2020 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om zowel betrokkene als haar beide ouders en broer ten laste te nemen.”*

Het is essentieel dat verzoeker aantoont ‘ten laste te zijn’ van de referentiepersoon voorafgaand aan de komst naar België. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiële steun aangetoond te

worden, met name een situatie van reële afhankelijkheid omdat hij, gezien haar economische en sociale toestand, niet in zijn basisbehoeften kon voorzien in haar land van herkomst. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over 'ten laste zijn' gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk. Verzoeker verwijst slechts naar de stortingen, doch toont niet aan dat hij in die mate materieel en/of financieel werd ondersteund door de referentiepersoon dat zij met deze steun kon voorzien in zijn basisbehoeften.

In de bestreden beslissing worden de geldstortingen opgesomd: *"stortingen vanwege de referentiepersoon aan een derde dd. 21.04.2018, 22.05.2018, 20.08.2018 en 09.11.2018, geldstorting vanwege een derde aan betrokkene dd. 23.08.2016, geldstortingen vanwege derden aan een derde dd. 06.06.2018, 09.07.2018 en 16.07.2018"*.

Aangaande deze documenten werd reeds geoordeeld dat hiermee niet was aangetoond dat verzoeker reeds van in het land van herkomst en voorafgaand aan de vorige aanvragen ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van zijn zus. In de beslissing van 9 april 2019, genomen na de eerste aanvraag die op 23 oktober 2018 werd ingediend, stelt de gemachtigde met betrekking tot voormelde geldstortingen: *"uit het geheel van deze stortingen blijkt geen steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene, ze zijn dan ook niet relevant in het kader van huidige aanvraag gezinshereniging"*. De Raad stelt vast dat verzoeker dit motief niet betwist.

Verzoeker betoogt dat deze geldverzendingen *"enige duiding"* nodig hebben. Verzoeker legt in het middel vooreerst uit dat hij deel uitmaakt van een gezin *"(daarbij wordt verwezen naar de ingediende/nog in te dienen verzoekschriften voor zus, moeder en vader - OV nrs. (...) en (...))"*. Uit de *"duiding"* van verzoeker blijkt dat er geen enkele rechtstreekse geldstorting is gebeurd van de referentiepersoon (verzoekers zus) naar de aanvrager (verzoeker). Het volstaat hierbij te verwijzen naar volgende citaten uit het middel: *"Om te beginnen werden er maar liefst 15 geldverzendingen voorgelegd vanwege de referentiepersoon, gericht aan het gezin bestaande uit haar twee ouders en broer (verzoeker) en zus, stuk voor stuk voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging"*, *"Daarnaast werden er tevens 4 geldverzendingen voorgelegd vanwege de moeder van verzoeker aan het gezin in Suriname"* en *"Daarnaast werden er nog 3 geldverzendingen voorgelegd van andere naaste familieleden of een vriend gericht aan het gezin M. (...) (en dus aan verzoeker) in Suriname."* Daarenboven verduidelijkt verzoeker dat de heer D. de echtgenoot is van de referentiepersoon.

Indien verzoeker van oordeel is dat de neergelegde stukken enige toelichting vereisen, dan kwam het hem toe om dit reeds bij zijn aanvraag te doen. De Raad stelt vast dat verzoeker het aangewezen vindt om in het verzoekschrift gedetailleerd het hoe en het waarom van de geldstortingen uiteen te zetten, maar verzoeker verliest uit het oog dat hij deze uitleg dient te doen in het kader van een aanvraag.

Het zorgvuldigheidsbeginsel reikt in deze niet zo ver dat het bestuur onderzoek dient te verrichten om zaken te weten te komen die eventueel, in de zin van mogelijk, nuttig zouden kunnen zijn bij het nemen van haar beslissing. De zorgvuldigheidsplicht behelst dat een overheid, wanneer zij een beslissing neemt, dit doet op basis van een correcte feitenvinding en een zorgvuldig voorbereidend onderzoek (Zie RvS 12 februari 2007, nr. 167.41 van; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Hier slaat deze verplichting in de eerste plaats op de documenten die verzoeker zelf bijbracht of diende bij te brengen. De bewijslast die gepaard gaat met de aanvraag ligt immers bij verzoeker. De Dienst Vreemdelingezaken dient zorgvuldig, op basis van correcte feitenvinding en slechts na een gedegen onderzoek te beslissen. Zij is echter niet gehouden zelf alle andere mogelijkheden of probabiliteiten die niet rechtstreeks met de voorliggende aanvraag te maken te hebben op eigen initiatief te onderzoeken, zeker niet wanneer een verzoeker haar daar niet voorafgaandelijk heeft op gewezen. Het is vanuit dit gezichtspunt dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde stelt: *"Aangezien uit deze stukken niet kan afgeleid worden wie Dhr D. (...) is, noch aan wie of waar deze stortingen werden gedaan, zijn deze stukken niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging."*

Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde, toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. Verzoeker geeft in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de geldverzendingen dan de beoordeling die door de gemachtigde werd gemaakt. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad echter uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De verwerende partij besluit niet op kennelijk onredelijke wijze: *“Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.”*

Inzake het door verzoeker geciteerde arrest nr. 211 725 van 26 oktober 2018 van de Raad dat zou oordelen dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is en van ondergeschikt belang, citeert de Raad de betreffende passage uit het vermeld arrest: *“Wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak dan ook als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).”* Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont. Uit voorgaande is gebleken dat er geen enkele rechtstreekse geldstorting is gebeurd van de referentiepersoon naar verzoeker. De interpretatie van verzoeker van vermeld arrest kan dus niet worden gevolgd. Nog los van de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben, maakt verzoeker niet duidelijk op welke manier het betrokken arrest een situatie zou betreffen die vergelijkbaar is met de zijne.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de motieven van de bestreden beslissing zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet aangetoond.

Door middel van zijn betoog geeft verzoeker enkel aan dat hij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde zonder evenwel aan te tonen dat de gemachtigde de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet foutief zou hebben toegepast. Een schending van deze bepalingen is dan ook niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

“TWEEDE MIDDEL - GERICHT TEGEN HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN: SCHENDING VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL: VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL: VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET FORMELE MOTIVERING BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET IN HET LICHT VAN ARTIKEL 8 EVRM. ARTIKEL 7 JUNCTO ARTIKEL 51 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EU, ARTIKEL 27 VAN DE RICHTLIJN 2004/38/EG. ARTIKEL 39/79 EN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET

1. Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze. Verzoekster herhaalt hieromtrent het volgende: *Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen. Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:*

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2. De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken. De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster werden genomen. Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden. Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekster. Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster. In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoekster niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM. Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De bestreden beslissing is dan ook onjuist. Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden. Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. ”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving. In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM. Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128). De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM. De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat

verzoekster gescheiden dient te leven van haar zus, de referentiepersoon, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot). Het middel is dan ook gegrond."

2.2.2. Overeenkomstig artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Verzoeker voert dan wel een schending aan van artikel 7, juncto 51 van het handvest van de grondrechten van de Unie, artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG, en artikel 39/79 van de vreemdelingenwet, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat deze middelonderdelen onontvankelijk zijn.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In de bestreden akte zijn de volgende motieven openomen als waarom aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven: *"Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."*

De gemachtigde licht uitdrukkelijk toe dat de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet genoemde elementen in verzoekers geval niet aan de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg staan:

"Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen, zoals bedoeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM. Verzoeker brengt thans geen enkel concreet element naar voor waarmee de gemachtigde ten onrechte geen rekening zou hebben genomen.

Door enkel vaagweg te stellen dat de gemachtigde *"het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken"*, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid tot het besluit is gekomen om de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Evenmin toont verzoeker hiermee aan dat de gemachtigde bepaalde relevante gegevens heeft veronachtzaamd bij het treffen van de thans bestreden verwijderingsbeslissing. Verder dient te worden vastgesteld dat het bestreden bevel in rechte en in feite afdoende is gemotiveerd door de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en de vaststelling dat verzoekers legaal verblijf in het Rijk is verstreken.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet. In de mate dat verzoeker tevens de schending beoogt aan te voeren van de materiële motiveringsplicht, stelt de Raad vast dat hij zich beperkt tot de eenvoudige ontkenning van het motief dat hij niet behoort tot het kerngezin van zijn zus. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een

opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Het middel is op dit punt dan ook niet dienstig.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC